04/03/2024

Φθιώτιδος Συμεών: «Ο κόσμος σήμερα χαρακτηρίζει την διακονία ως ρητορική μίσους» (ΒΙΝΤΕΟ)

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Με την εις διάκονον χειροτονία ενός νέου αδελφού της Μονής εορτάσθηκε στην Ιερά Μονή Κοιμήσεως της Θεοτόκου Οσίου Αγάθωνος η εορτή της ανακομιδής του Ιερού και Αφθάρτου Σκηνώματος του Οσίου Πατρός ημών Βησσαρίωνος του Αγαθωνίτου.

Οι Ιερές Ακολουθίες μεταδόθηκαν απευθείας από δορυφόρου, τηλεοράσεως, ραδιοφώνου και διαδικτύου, ενώ τους Ιερούς Ύμνους απέδωσαν χοροί καθηγητών και μαθητών του Ωδείου της Ιεράς Μητροπόλεως Φθιώτιδος «Γερμανός ο Μελωδός» υπό τον Διευθυντή Δρ. κ. Ανδρέα Ιωακείμ.

Ο **Σεβασμιώτατος κ. Συμεών** στην πατρική του προσλαλιά προς το **νέο διάκονο π. Άγγελο Παναγιωτόπουλο** χαρακτηριστικά σημείωσε:

«Άκουσα με πολλή προσοχή την κατάθεση της καρδιάς σου π. Άγγελε, γιατί άλλωστε στην Εκκλησία, αγαπημένο μου παιδί, την καρδία μας προσφέρουμε στον Θεό και γι' αυτό ζητούμε «Καρδίαν καθαράν κτίσον εν εμοί ο Θεός και πνεύμα ευθές εγκαίνισον εν τοις εγκάτοις μου».

Του προσφέρουμε την καρδιά μας τη ρυπαρή και βρώμικη, την πονεμένη καρδιά μας, την ταλαιπωρημένη καρδιά μας, προσφέρουμε την αλήθεια μας στο Θεό, για να αναπληρώσει τα ελλείποντα, για να θεραπεύσει τα ασθενή, για να μας απλώσει και να μας ανοίξει τις πατρικές Του αγκάλες, όπως ζούμε σήμερα στο Μυστήριο της αγκαλιάς με την εορτή και τη διδαχή του ευσπλαχνικού πατέρα, του ασώτου υιού και του πρεσβυτέρου υιού.

Αυτό καλούμεθα σε όλους τους βαθμούς της ιερωσύνης να μην το λησμονούμε ποτέ. Σε κάθε βαθμίδα διακονίας, την καρδία μας προσφέρουμε στο Θεό και την καρδία μας καθημερινά εργαζόμεθα να την καθαρίζουμε και να την προσφέρουμε κατά το μέτρο του δυνατού καθαρή ενώπιον του Κυρίου αλλά πάνω από όλα ταπεινή. «Καρδίαν συντετριμμένην και τεταπεινωμένην ο Θεός ουκ εξουδενώσει».

Την καρδιά, η οποία έχει συντριβεί μέσα της και με ταπείνωση αναγνωρίζει τα όριά της, την καρδιά δηλαδή η οποία λέει: «λιμώ απόλλυμαι, ποίησόν με ως ένα των μισθίων σου». Αυτή την καρδιά του Ασώτου θα έχεις πάντοτε ως παράδειγμα. Αυτή την καρδιά, η οποία «ήλθε εις εαυτόν», αυτή η καρδιά που είχε τη δύναμη να πει : «Αναστάς πορεύσομαι προς τον Πατέρα μου», αυτή την καρδιά, η οποία δεν ζήτησε τίποτα από τον πατέρα, δεν αξίωσε κάτι, αλλά μονάχα να είναι στην αγκαλιά του, στην προστασία του, να μυρίζει το άρωμα του, να βρίσκεται κοντά του, γιατί αυτό στερήθηκε, αυτό έχασε, αυτό απώλεσε επιλέγοντας έναν λάθος τρόπο ζωής, έναν αυτονομημένο τρόπο ζωής, έναν τρόπο φίλαυτο, έναν τρόπο ζωής ατομικιστικό.
Στην πορεία της ζωής μας δεν είμαστε ατομικότητες ξεκομμένες και αποκομμένες από την κοινωνία των προσώπων. Αυτό σημαίνει υγιής κοινωνικοποίηση: αναπτύσσομαι, υπάρχω, εξελίσσομαι εν αναφορά και σε σχέση με άλλα πρόσωπα, τα οποία καθορίζουν όχι σε σημείο μη δεχόμενο μεταβολής, αλλά σε σημαντικό βαθμό επηρεάζουν την πορεία μας.
Έχουμε ανάγκη στη ζωή μας από ανθρώπους. Όποιος νομίζει ότι μπορεί να πορευθεί μόνος του, όποιος νομίζει ότι μπορεί να τα καταφέρει μόνος του, οποίος νομίζει ότι μπορεί να διαμορφώσει την προσωπικότητά του χωρίς βοήθεια, χωρίς

συμπαράσταση, χωρίς συνύπαρξη είναι πολύ γελασμένος. Άλλωστε αυτό πίστεψε ο δαίμονας και απομακρύνθηκε από το Θεό και έχασε τη Χάρη του Θεού. Πάντοτε λοιπόν να θυμάσαι ότι η πρόοδος σου δεν θα είναι κατόρθωμα ατομικό δικό σου, αλλά θα συναρτάται πάντοτε από τη σχέση σου με τους αδελφούς σου, από το ζυμωτήριο των σχέσεων. Δε μπορείς να αγαπάς το Θεό, ούτε τη Παναγία, ούτε τους Αγίους, σου θυμίζει ο Ευαγγελιστής της Αγάπης, ο Άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος, εάν δεν αγαπάς τους αδελφούς σου. Δεν μπορείς να συναντήσεις το Θεό, αν δεν περάσεις μέσα από την εικόνα Του που είναι ο κάθε άνθρωπος. Δε θα μπορέσεις να διακονήσεις το Θεό, αν στο πρόσωπο του κάθε αδελφού σου δεν τον συναντάς».

Συνεχίζοντας τον λόγο του προς το νέο Διάκονο ο κ. Συμεών ανέφερε:

«Η Εκκλησία μας εικονίζεται σήμερα στην αγκαλιά του σπλαχνικού πατέρα που στέκεται όχι με βία, όχι με διάθεση κριτικής, όχι με διάθεση εκδικήσεως, όχι για να ζητήσει λόγο. Στέκεται μονάχα για να αγκαλιάσει τον αμαρτωλό. Η Εκκλησία υπάρχει για τους αμαρτωλούς. Γι' αυτούς που έχουν «χρείαν ιατρού», η Εκκλησία μας είναι η Εκκλησία των αμαρτωλών και όχι των υποτίθεται καθαρών. Άλλωστε μία τέτοια Εκκλησία έχει καταδικαστεί συνοδικά από την τοπική Σύνοδο της Γάγγρας. Η Εκκλησία είναι μια ανοιχτή αγκαλιά, που χωράει κάθε άνθρωπο, έστω και αν έχει κάνει λανθασμένες επιλογές, έστω και αν έχει αποτύχει στη ζωή του, έστω και αν νόμιζε ότι θα μπορούσε να βρει νόημα στη ζωή μακριά από το Θεό.
Αυτό να μη το λησμονήσεις ποτέ στη διακονία σου, να είσαι πάντοτε και εσύ δεκτικός, να σέβεσαι κάθε άνθρωπο, όχι απλά γιατί μπορεί να είναι μεγαλύτερος στην ηλικία από σένα αλλά, γιατί ο κάθε άνθρωπος είναι ο κόσμος όλος, ο κάθε

άνθρωπος είναι το Συναξάρι της Εκκλησίας ολόκληρης, ο κάθε άνθρωπος είναι ο ουρανός πάνω στην γη. Ο κάθε άνθρωπος, όσο κι αν αμαυρωμένη είναι η εικόνα του, δεν παύει να είναι αυτός ο οποίος έχει προσκληθεί για το «καθ' ομοίωσιν». Μη το λησμονήσεις ποτέ αυτό. Μην απορρίψεις κανέναν και μη θεωρείς ποτέ ότι έχεις κάποια υπεροχή έναντι των άλλων. Σεμνά και ταπεινά, διακονώντας, προσφέροντας τον εαυτό σου, προσφέροντας τη νιότη σου, προσφέροντας τον ενθουσιασμό σου, προσφέροντας τα χαρίσματά σου, προσφέροντας τη φωνή σου, προσφέροντας τα χέρια σου, τα πόδια σου, το σώμα σου, την ύπαρξή σου ολόκληρη, προσφέροντας το «είναι» σου στην Εκκλησία του Χριστού, να θυμάσαι ότι την προσφορά αυτή την καταθέτεις για τον κάθε αδελφό ανεξαιρέτως. Ποτέ μην λυπηθείς αν δεις τον πατέρα σου, τον Επίσκοπό σου να στρώνει τραπέζι για αδελφούς σου συναμαρτωλούς, ποτέ να μην αισθανθείς μειονεξία αν δεις τον πατέρα σου να «εσθίει μετά αμαρτωλών τελωνών και πορνών», γιατί ο πατέρας σου είναι διάδοχος του Χριστού, ίσταται «εις τύπον και τόπον Χριστού». Ο Χριστός ότι «εσθίει μετά τελωνών και πορνών» και αλίμονο αν και στον Επίσκοπο δεν του αποδοθούν οι ίδιες κατηγορίες. Τότε θα πρέπει να ανησυχεί ένας Επίσκοπος, διότι έτσι σημαίνει ότι δεν μετέχει στη ζωή του Χριστού, που είναι η ζωή της ανοιχτωσιάς, είναι η ζωή της αποδοχής, είναι η ζωή της συμπερίληψης, της πρόσληψης. Ο Επίσκοπος είναι ανακεφαλαιωτική προσωπικότητα και ενοποιητική και αυτό καλείσαι να διακονείς. Διάκονος των τραπεζών υπήρξε πρώτιστα ο διάκονος. Από τον πρωτοδιάκονο Στέφανο, από τους επτά διακόνους που επελέγησαν και εξελέγησαν για να διακονούν τα τραπέζια της αγάπης, στα οποία δεν κάθονταν οι όσιοι και οι άγιοι και οι ευλαβείς αλλά καθόταν οι ασθενείς, στο μεγάλο νοσοκομείο που λέγεται Εκκλησία. Κάθονταν αυτοί που έχουν ανάγκη θεραπείας και «χρείαν ιατρού» και γεύονταν την αγάπη του Χριστού και την αγάπη της Εκκλησίας.

Γι' αυτό με χαρά θα διακονείς, με χαρά και αγόγγυστα. Χθες το βράδυ στην κουρά άκουσες: «αγόγγυστος έστω εν τοις επιτασσόμενοις σοι διακονίαις». Με χαρά και χωρίς λογισμό, με χαρά και με ελευθερία δηλαδή και με απόλυτη εμπιστοσύνη στο θέλημά του Θεού, θα διακονείς τον Επίσκοπο σου, θα διακονείς την Εκκλησία σου.

Έχεις πολλά να διδαχθείς από το διάκονο Στέφανο, γιατί αποτελεί πρότυπο διακονίας αλλά και πρότυπο θυσίας ανεξίκακης. Πώς τελείωσε τη ζωή του ο Στέφανος; Όπως ο Κύριος πάνω στο Γολγοθά. Τον λιθοβολούσαν τον Στέφανο κι ο Στέφανος ήταν προσευχόμενος, «μη στήσης Κύριε αυτοίς την αμαρτίαν ταύτην»! Να θυμάσαι πάντοτε το λόγο του Χριστού: «Όποιος θέλει να γίνει μεγάλος από σας να γίνει διάκονος όλων και όποιος θέλει να γίνει πρώτος να γίνει δούλος όλων».

Αυτή είναι η πρόταση της ζωής της Εκκλησίας. Ο κόσμος σήμερα που είναι εγκλωβισμένος στα δικαιώματά του τα «έρμα», στον δικαιωματοκεντρισμό του, στη δικαιωματολαγνεία του, σοκάρεται να ακούσει για διακονία. Ο κόσμος σήμερα

χαρακτηρίζει την διακονία ως ρητορική μίσους! Τόση διαστροφή βιώνει ο σύγχρονος κόσμος. Την διακονία και την θυσία και την προσφορά δεν τη θεωρεί απλώς απαρχαιωμένη και ντεμοντέ αλλά τη θεωρεί και επικίνδυνη, διασαλεύει την «τάξη των πραγμάτων» και είναι κίνδυνος για τα σύγχρονα λόμπι που εξουσιάζουν τον κόσμο. Ο χριστιανός όμως πορεύεται με αυτήν την προοπτική της διακονίας και της θυσίας, της προσφοράς και της αγάπης, του δοσίματος για τον άλλο».

Κλείνοντας τον λόγο του ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών ανέφερε:

«Με αυτές τις σκέψεις, αγαπητό μου παιδί, π. Άγγελε, σου ανοίγω την αγκαλιά μου, όπως την ανοίγω σε κάθε πιστό και σε κάθε άνθρωπο της τοπικής μας Εκκλησίας. Αν έχεις παρατηρήσει περιοδεύω σπιθαμή προς σπιθαμή τη γη της Φθιώτιδας, μέρα νύχτα, με έναν και μοναδικό σκοπό. Να ανοίγω την αγκαλιά μου σε όλους και βλέπεις ότι χωράνε όλοι στην αγκαλιά μου, δεν υπάρχουν διακρίσεις ούτε λόγω κομμάτων, ούτε λόγω ιδεολογιών, ούτε λόγω ομάδων, ούτε λόγω οικονομικής καταστάσεως, ούτε για οποιοδήποτε άλλο λόγο. Αυτή είναι η Εκκλησία, είναι η ανοιχτή αγκαλιά και σήμερα καλώ και σένα στην αγκαλιά μου, στην αγκαλιά του Θυσιαστηρίου, στην αγκαλιά της Αγίας Τράπεζας, στην αγκαλιά της ιερωσύνης, στο λιμάνι της ιερωσύνης για να ζήσεις και να χαρείς, γιατί εδώ είναι η ευτυχία, εδώ είναι η χαρά, εδώ είναι το νόημα της ζωής, στην αγκαλιά του Χριστού».

Φωτογραφίες: Δημήτριος Ανάγνου

© Δημήτρης Λιακόπουλος

© Δημήτρης Λιακόπουλος

© Δημήτρης Λιάζος

© Δημήτρης Λιάζος

Δείτε περισσότερες φωτογραφίες ΕΔΩ